

REPUBLICA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: IKž-670/1994-3

REPUBLICA HRVATSKA
OKRUŽNO DRŽAVNO ODVIJETNIŠTVO
U GOSPIĆU

16

18 XI
16-7

Dijelo: 23. 11. 1994			
Broj	Priloga	Vrijednosti	
94	47-27/92		
43			

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Gudelj Milana, kao predsjednika vijeća, te Zmajević mr. Branka, Horvatinović mr. Ružice, Primorac Vladimira i Mikor Milivoja, kao članova vijeća i sudske savjetnika Klarić-Baranović Senke kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. Zagorac Nikole i dr., zbog krivičnog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama optuženih Zagorac Nikole, Serdar Miroslava, Serdar Dane, Uzelac Dušana, Barać Milorada, Uzelac Marijana i Vunjak Dragana, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Gospiću od 16. lipnja 1994. K-1/93-13, u sjednici održanoj 25. listopada 1994., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Poje Oskara,

presudio je:

Odbijaju se kao neosnovane žalbe optuženih Zagorac Nikole, Serdar Miroslava, Serdar Dane, Uzelac Dušana, Barać Milorada, Uzelac Marijana i Vunjak Dragana i prvostupanijska presuda potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Županijski sud u Gospiću je kao sud prvog stupnja presudom od 16. lipnja 1994. K-1/93-13, nakon provedene glavne rasprave u odsutnosti optuženika, a u prisutnosti branitelja, optužene Zagorac Nikolu, Serdar Miroslava, Serdar Danu, Uzelac Dušana, Barać Milorada, Uzelac Marijana i Vunjak Dragana oglasio krivima zbog počinjenja krivičnog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH i osudio ih na kazne zatvora i to optužene Zagorac Nikolu, Serdar Miroslava i Vunjak Dragana na kazne zatvora u trajanju od dvadeset godina, a optužene Serdar Danu, Uzelac Dušana, Brać Milorada i Uzelac Marijana na kazne zatvora u trajanju od petnaest godina i temeljem čl. 90. st. 4. ZKP sve navedene optuženike oslobodio dužnosti nadoknade troškova krivičnog postupka.

Protiv te prvostupanijske presude su optuženi Zagorac Nikola, Serdar Miroslav, Serdar

Dane, Uzelac Dušana, Barać Milorad, Uzelac Marijana i Vunjak Dragan, svi po branitelju Nikšić Stjepanu odvjetniku iz Gospića, u jednom podnesku podnijeli žalbe i pobijaju je zbog odluke o kazni, a kako iz navoda žalbe proizlazi i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se ta presuda preinači tako da se optuženicima izreknu blaže kazne (čl. 350. st. 1. i čl. 353. toč. 4. ZKP).

Sud prvog stupnja dostavio je primjerak žalbi protivnoj strani na odgovor (čl. 359. ZKP), ali državni odvjetnik nije podnio odgovor na žalbu (čl. 20. Uredbe o primjeni Zakona o krivičnom postupku u slučaju ratnog stanja ili neposredne ugroženosti neovisnosti i jedinstvenosti Republike Hrvatske).

Zamjenik državnog odvjetnika Republike Hrvatske pismeno je 19. rujna 1994. Ktž-1004/94 predložio da se žalbe optuženika odbiju kao neosnovane i prvostupanjska presuda potvrdi (čl. 360. st. 2. ZKP).

Sud drugog stupnja je prvostupanjsku presudu ispitač u dijelu u kojem je žalbama pobijana, ali je po službenoj dužnosti ispitač i jesu li počinjene povrede odredaba krivičnog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 1., 5., 6. i 8. do 11. Zakona o krivičnom postupku, je li glavna rasprava protivno odredbama toga Zakona održana u odsutnosti optuženika i branitelja i je li na štetu optuženika povrijeđen krivični zakon iz čl. 355. ZKP, no nije našao da bi bile počinjene takve povrede zakona koje su sadržane u odredbi čl. 366. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP.

Suprotno žaliteljima, sud drugog stupnja smatra da je optuženicima sud prvog stupnja izrekao pravilne i na zakonu osnovane kazne, vodeći pri tome brigu i o svrsi krivičnih sankcija kako je ona propisana u odredbama čl. 4. i 31. OKZRH i o svim okolnostima koje u smislu odredbe čl. 37. OKRZH utječu na to da kazna bude manja ili veća, razumije se pri tome, samo o onim konkretnim okolnostima koje je prema stanju stvari tijekom glavne rasprave koja je bila provedena u odsutnosti optuženika uopće mogao utvrditi i koje je utvrdio.

U žalbenim navodima nema prigovora na utvrđenje i ocjenu one okolnosti koja je optuženicima Serdar Dani, Uzelac Dušanu, Barać Miloradu i Uzelac Marijana uzeta kao olakotna okolnost, tj. da su ovi optuženici djelo počinili izvršavajući naredbu više komande, a nema prigovora niti na utvrđenje da takva okolnost ne postoji kod optuženih Zagorac Nikole, Serdar Miroslava i Vunjak Dragana. U žalbi se ne ističu ni okolnosti koje bi sud prvog stupnja utvrdio ali ih nije uzeo u obzir, a ne ističu se ni nove okolnosti ni novi dokazi o eventualno postojećim drugim olakotnim okolnostima koje sud prvog stupnja nije utvrdio a trebao ih je utvrditi (okolnosti), odnosno koje nije izveo a trebao ih je izvesti (dokaze), nego se u njima, i to izvan okvira istaknutog žalbenog osnova iz čl. 353. toč. 4. ZKP, iznosi samo tvrdnja da je sporno utvrđenje da su optuženici Serdar Dane, Uzelac Dušan, Barać Milorad i Uzelac Marijan "učestvovali u samom izvršenju zločina", tj. kako to iz kontesta žalbenih navoda treba shvatiti, da su ovi optuženici učestvovali u samom izvršenju radnji koje su imale za posljedicu smrt u izreci presude određeno navedenih osam civila. Dakle, ova četvorica optuženika navedenu presudu pobijaju i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (čl. 353. toč. 3. ZKP).

Sud drugog stupnja, međutim, prihvaćajući razloge i ocjenu kojom se sud prvog stupnja rukovodio pri izricanju kazni svakom od optuženika, kraj takvih navoda žalbi kojima

se pobija odluka o kazni i nije u mogućnosti da preko prethodno iznijetog još na konkretniji način iznese i daljnje razloge svoje ocjene tih žalbenih navoda prema obavezi iz čl. 378. st. 1. ZKP, osim da žalitelje uz gornje, iznova uputi i na razloge prvostupanjske presude.

Glede daljnjih žalbenih navoda u kojima se pobija odluka o kazni, a zapravo se osporava utvrđenje odlučne činjenice da su optuženici Serdar Dane, Uzelac Dušan, Barać Milorad i Uzelac Marijan počinitelji inkriminiranih radnji koje su imale za posljedicu smrt osmorice civila, sud drugog stupnja, uzimajući žalbu navedene četvorice optuženika u razmatranje i kao žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, nalazi da ona ni zbog toga nije osnovana, pa zato nije dovedena u sumnju niti odluka o kazni koja je izrečena optuženom Serdar Dani, Uzelac Dušanu, Barać Miloradu i Uzelac Marijanu.

Prije svega treba istaći da žalitelji ne upozoravaju na nove činjenice ili nove dokaze, pa činjenično stanje u smislu odredbe čl. 356. st. 2. nije nepotpuno utvrđeno. Kada pak žalitelji činjenično stanje pobijaju kao pogrešno utvrđeno, u žalbama ne iznose nikakve svoje razloge za iznijetu tvrdnju da navedena četvorica optuženika nisu neposredno učestvovala u samom izvršenju osporenih radnji. U žalbi se, naime, ne pobija istinitost iskaza kojeg od saslušanih svjedoka, a ni drugih izvedenih dokaza, niti se konkretno ne navodi zašto bi iz nekog od pojedinih dokaza, odnosno u vezi s ostalim izvedenim dokazima, trebao logički uslijediti drugačiji zaključak o postojanju te odlučne činjenice od ono kojeg je izveo sud prvog stupnja, znači ne obrazlaže se zašto žalitelji smatraju da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno. Takvim žalbama po ocjeni suda drugog stupnja utvrđeno činjenično stanje u prvostupanjskoj presudi doista nije dovedeno u sumnju.

Suprotno žaliteljima, sud drugog stupnja smatra da je u prvostupanjskoj presudi činjenično stanje i potpuno i pravilno utvrđeno, a žalbena tvrdnja da je sporno utvrđenje da su optuženici Serdar Dane, Uzelac Dušan, Barać Milorad i Uzelac Marijan neposredno učestvovali u izvršenju svih u izreci presude opisanih radnji protivna je sadržaju izvedenih dokaza. Naime, svjedokinja Orešković Marija iskazala je već u istrazi (list 36 i 37) i dosljedno tome na glavnoj raspravi (list 68 i 69) da ona sve optuženike poznaje i da su, između ostalih, i ova četvorica optuženika dana 13. listopada 1991., i to neposredno prije nego što je civilima bilo naređeno da odu u sklonište, gdje ih je toga dana osmero ubijeno, bili oko 9 sati kod nje u kući i tražili da ona i njezini ukućani odu u sklonište, da su i ta četvorica više puta, i to sve do oko 13 - 13,30 sati, ponovno navraćali u njenu kuću i rekli da će biti jakog pucanja, te da ih je ona naoružane, zajedno s još oko tridesetak uniformiranih i naoružanih osoba srpske nacionalnosti, u međuvremenu vidjela i u selu gdje su se dogovarali i raspoređivali. Iskazima još osmero saslušanih svjedoka na glavnoj raspravi i to Orešković Dane, Orešković Ive, Orešković Mile, Orešković Blaža, Orešković Milke, Orešković Nikole i Nikšić Marije, te još dvojice svjedoka čiji su raniji iskazi na glavnoj raspravi pročitani i to svjedoka Orešković Ivana i Tomljenović Krešimira, a ni drugim izvedenim dokazima iskaz svjedokinje Orešković Marije doista u ničem nije bio doveden u sumnju, već naprotiv, njen iskaz je više ili manje neposredno tim drugim iskazima i dokazima bio potkrijepljen. Kako, dakle, nije bilo niti protudokaza ni dokaza o suprotnom, time da valja naglasiti da ni u žalbi istinitost ovog iskaza ne osporava, pravilno je i dovoljno pouzdano sud prvog stupnja na takvim dokazima izveo zaključak o postojanju ove odlučne činjenice, da su optuženik Serdar Dane, Uzelac Dušan, Barać Milorad i Uzelac Marijan počinitelji predmetnog krivičnog djela i to onaj način kako je to opisano u izreci pobijane presude, a žalbe ove četvorice optuženika to utvrđenje nisu s uspjehom osporile,

Slijedom navedenih razloga odlučeno je da se žalbe optuženika Zagorac Nikole, Serdar Miroslava, Serdar Dane, Uzelac Dušana, Barać Milorada, Uzelac Marijana i Vunjak Dragana odbiju kao neosnovane i da se prvostupanjska presuda potvrdi (čl. 374. ZKP).

U Zagrebu, 25. listopada 1994.

Zapisničar:
Klarić-Baranović Senka, v.r.

Predsjednik vijeća:
Gudelj Milan, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent:

